

at, dersom han havde sagt, at han ønskede at indtale sig indforstået om Sagen, og dersom andre erede Medlemmer havde erklæret, at de ønske at indtale sig indforstået om den, skulde jeg for min Person meget gjerne i nærværende Dieblitt fremme imod det Forslag, der er gjort om Sagens henvisning til et Udvalg. Jeg antager ikke, at det er Meningen ijerneeste Maade at lægge erede Medlemmer, som ønske at indtale sig om Sagen, den mindste Hindring i veien. Men en ganske anden Sag er det, dersom man i Almindelighed peler den Praktuelle, som jeg nævner, og altsaa, hvad enten man har den ene eller den anden Mening om Sagen selv, ikke anseer en Forhandling af den for hensigtsmæssig paa nærværende Stadiet. — Den gamle Regel, at den der tæller samtykker, gælder kun om en Forordning, at man er pligtig til at tale; men min Mening og den erede Forslagsstellers Mening er netop den, at naar et saadant Forbyslag i den sidste Time kommer til Landsstinget, er man ikke blot ikke pligtig, men man er ikke engang opfordret til at indtale sig over Sagen, og det kan vel være meget venligt af den høitæredede Finansminister, at han gjerne vil høre en Udtalelse fra Landsstinget, men han har ingen Ret til at forlange af os, at vi skulde indtale os. Det er Regningen, der selv skal tage Initiativet i saadanne Spørgsmaal, og jeg tror, at det Naarligste altsaa er, at man netop under saadanne Teregne Forhold tilkæmper dette ved at henvisne Sagen til et Udvalg. Jeg gjentager altsaa, at er der Medlemmer, som erklære, at de, inden dette skeer, ønske at indtale sig, skal jeg gjerne vente til saadanne Udtalelser have fundet Sted.

R. Rasmussen: Om der var Noget, der havde Noget at sige, vilde vi jo naturligvis have erfaret, naar der ikke var forlængt Afslutning. Afstemningen kommer af sig selv, naar Sagen forlanger Ordet, og naar altsaa der erede kongevalgte Medlem, ikke havde forlangt, at Sagen skulde afsluttes og gaae i Udvalg, kunde man have forholdt sig ganske roligt, saa havde man nok faaet at vide, om der var Noget, der havde Noget at sige.

Det er kun det, som jeg har imod at gaae ind paa en saadan Maade, at afvise Sagen paa. Finder man for godt at ikke stille, saa gaaer Sagen den seddvantlige Gang, saa afslutter Formanden Forhandlingerne, og saa kan man tage Beslutning om Udvalg. Det er det Seddvantlige.

Krieger: Men Sagen er den, at Forholdet er usædvanligt, og Spørgsmaalet er netop, om det ikke er rigtig ved sin Fremgangsmaade at vise, at der ligger et usædvanligt Forhold for.

Formanden: Med Hensyn til Medlemmernes Antal foreslæger der nu kun eet Forslag, nemlig at Udvalget skal bestaae af 7 Medlemmer.

Da ikke flere forlangte Ord, sluttedes Forhandlingen, og man gik til Afstemning, hvorved det Forslag, om at paa danske Forhandlingerne og nedsette et Udvalg paa 7 Medlemmer vedtoges med 36 Stemmer imod 11.

Den næste Sag paa Dagsordenen var: Om Overtraekt i Anden og Behandling af Forslag til Lov om i Sahl og gisindst paa Christianshavn i beliggende, og kaldte Gamle-Lav og i vragts med tilhørende Skind og Bygning og om Dødsbølge i apudentil Gistathing i de samme og i beliggende Rødhjortinge m. m.

Forste Behandling findes i Tidenden Sp. 1996 — 98 og i samlet i den anden.

Formanden: For at denne Sag kan foretages i 2den Behandling i dette Møde, udkræves Thingets Samtykke, da den i Forrettingsordenen foreskrevne Frist mellem 1ste og 2den Behandling ikke er indløbet. Da man forlangte Ordet i den næste Afstemning, sættes Spørgsmaalet under Afstemning, hvorved Thingets Samtykke om det ene eller andet med 43 Stemmer samtykkede i Sagens Foretagelse i dette Møde.